

HET WOORD DER WAARHEID rechtsnijden

Maandblad

2e jaargang - nr. 1 - januari 1986

ABONNEMENTEN:

- f 20,00 per jaar
- losse nummers f 2,00

HET WOORD DER WAARHEID rechtsnijden

2 Tim. 2:15

"Want ik schaam mij het Evangelie van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid voor een iegelijk, die gelooft, eerst voor de Jood, en ook voor de Griek".

Rom. 1: 16

Om welke reden zouden wij willen vragen, heeft toch Paulus zich kunnen schamen voor het Evangelie van Christus? Als God de Schepper van hemel en aarde Zich veréénzelvigen wil met het Evangelie van Christus, ja wat meer is, als Hij Die de mens geschapen heeft, er de Auteur van is, waarvoor zou een Paulus zich dan ervoor behoeven te schamen? Als toch dat Evangelie een kracht Gods tot zaligheid is voor een iegelijk die gelooft, diende men toch zich er op te beroemen, de verkondiger van zulk een blijde boodschap te zijn! Waarin ligt dan de reden tot schaamte, want er moest toch een reden zijn, anders zou de apostel Paulus er niet over hebben gesproken.

In de eerste brief aan de Korintheërs spreekt de apostel over deze oorzaak van schaamte, als hij zegt, in het eerste hoofdstuk, het achttiende vers, dat het woord des kruises voor degenen, die verloren gaan, dwaasheid is. In vs. 23 van hetzelfde hoofdstuk vinden we dat hij zegt: "'Wij prediken Christus den Gekruisigde, voor de Joden (wel) een ergernis, voor de Grieken een dwaasheid". Had hij dit zelf niet ondervonden, toen hij in Athene op de markt het Evangelie van de gekruisigde Christus verkondigde aan Joden en Grieken, toen minachtend, schouderophalend

gevraagd werd: ''wat wil toch deze klapper zeggen" (Hand. 17: 18)? En het waren niet de onontwikkelden, de onwijzen, die dit vroegen, neen, het waren de filosofen, de wijsgeren, de hooggeplaatsten, de ontwikkelden, het denkend deel der natie, wiens woord ''gezag" had, indruk maakte, de toonaangevende kringen, die de apostel minachtend bejegenden. Het Evangelie van de Gekruisigde was toen evenmin als thans ''populair''. Maar ook toen was evenzeer als thans, de wijsheid der wereld dwaasheid bij God en toen konden evenmin als thans de wijzen en verstandigen (naar de wereld) het verstaan en daarom waarschuwt dus de apostel in de brief aan de Kolossensen voor hen, opdat niemand zich zal laten verleiden door hun wijsheid, hun filosofie (Kol. 2:8). Is dan de filosofie een verklaarde vijand van 't Woord en van Christus? Helaas neen, de filosofie bezigt zelfs dit Woord en past het toe, en legt het uit en gebruikt het woord zelfs als een machtig wapen. Eigent het gehele christendom zich niet Christus toè? Zijn de grote filosofen der hedendaagse christenheid niet mannen, waarop het christendom steunt als de voortbrengers van wetenschap, wetenschap over Christus?

Doch dit beweert de apostel ook niet, hij zegt niet, dat zij 't "Woord" en "Christus" dwaasheid achten. Neen, de apostel drukt zich hierin duidelijk uit, hij zegt n.l.: "het woord des kruises" is dwaasheid voor hen die verloren gaan en Christus den Gekruisigde is voor de Grieken een dwaasheid. En dat maakt aanmerkelijk verschil. Iemand mag betrouwbaar zijn, doch zodra die "iemand" dwaas, onnozel begint te worden is het met die betrouwbaarheid gedaan. De filosofie spreekt over de Bijbel en de dood van Christus als onmisbare elementen voor kerkelijk leven.

Over de Bijbel als een boek, dat een zegenrijke invloed heeft op het menselijk hart en leven, onmisbaar voor de beschaving der wereld. Christus' dood wordt even vanzelfsprekend aangenomen als een heiden aanneemt, dat zijn god een offer verlangt, alleen met dit onderscheid, dat de God van het z.g. christendom Zelf het offer gaf. Hoe groot, hoe wonderbaar moet dat schepsel dan wel zijn voor wien God zulk een offer bracht; zodoende wordt God ook nog misbruikt om voedsel te geven aan 's mensen hoogmoed en vermeende eigenwaarde. God scheidt in Zijn Woord nimmer het woord van het kruis en Christus van de Gekruisigde. Wij vinden dat zo duidelijk in Gal. 6: 14: "Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis onzes Heren Jezus Christus; door Welke de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld''. Volgens alle taalregels zou daar moeten staan door hetwelk, doch onze Statenvertalers verbraken zeer terecht de taalregels omdat de grondtekst niet toelaat, dat het kruis gescheiden werd van onze Here Jezus Christus.

Nog heden ten dage is Jezus Christus en Die gekruisigd, de Joden (de vormelijk godsdienstigen) een ergernis, en de Grieken (de verlichten, de wijzen dezer wereld) een dwaasheid, want bij het "kruis" is geen plaats voor vormelijke, uitwendige godsdienst, noch voor menselijke wijsheid of filosofie. De dood van Christus afgedacht, gescheiden van "het kruis" laat voor de menselijke natuur nog een plaats om op te staan, vernietigd niet alle menselijke aanspraken en vermeende voorrechten, zodat de zondaar "van betere soort" die dood kan aannemen, ja zelfs zedelijk en verstandelijk er door omhoog gestoken wordt. De prediking des kruises daarentegen is "de bijl aan de wortel der bomen gelegd" en de nekslag voor de

menselijke natuur in elke vorm en in elk kleet. Met het kruis moest de Jood al zijn voorrechten als Verbondsvolk prijsgeven, omdat God thans zegt: "zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods" Vóór "het kruis" was besnijdenis een teken van het verbond. Ná "het kruis" werd het ten teken van afval, zodat de apostel aan de Galaten zegt: "'zo gij u laat besnijden, zal Christus u niet nut zijn" (Gal. 5:2). Besnijdenis op zichzelf was niets, doch de besnijdenis was het merkteken van en de sleutel tot een positie van bevoorrechting onder het verbond, en daarom onbestaanbaar en tegenstrijdig met genade. Indien er nog kracht lag in de besnijdenis, moest die kracht onttrokken worden aan de waarde van het bloed van Christus. Het kruis van Christus toont aan wie en wat wij zijn en vernietigt alle aanspraak op voorrecht; aan het kruis is Jezus Christus "Die geen zonde gekend heeft, zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem" (2 Kor. 5:2). "'Want vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt" (Gal. 3:13).

Dáár aan het kruis gaf God in Christus uitdrukking aan de ware toestand van de mens tegenover God, dáár sprak God het oordeel uit over het ganse menselijke geslacht. Sprak het kruis van Christus over 's mensen toestand voor het Aangezicht van een Heilig en Rechtvaardig God, ook sprak het tevens van de oneindige liefde Gods voor die mens, voor de in zichzelf verloren zondaar. Daar toonde God hoezeer Hij zonde haat, doch tevens hoezeer Hij zondaars liefheeft; beide heeft Hij op Golgotha ten volle bewezen. Zijn rechtvaardigheid eiste de straf der zonde en willen wij weten hoe vreselijk de zonde in Gods heilig oog is, laat ons dan daar gaan waar God de zonde strafte, strafte in Zijn eniggeboren Zoon op

Golgotha. Dan aanschouwen wij niet hoe een mens denkt over zonde, maar hoe God zonde oordeelt. Zijn rechtvaardigheid eiste de straf, doch Zijn liefde betaalde de prijs, zodat nu de genade Gods verkondigd kan worden als het Evangelie van Christus. Genade omdat God nu Zijn rechtvaardigheid geopenbaard heeft, namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus tot allen en over allen die geloven, want er is geen onderscheid; een rechtvaardigheid waardoor Hij rechtvaardig blijft, wanneer Hij onrechtvaardigen rechtvaardigt, zodat we lezen in Rom. 4: 5: "doch degene, die niet werkt, maar gelooft in Hem Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid". Welk een Evangelie: Rechtvaardigheid voor goddelozen omdat Christus voor hen is gestorven. (Rom. 5). De apostel Paulus schaamde zich niet voor zulk een Evangelie en wist, dat dit Evangelie een kracht Gods tot zaligheid is en dat de mens, met elk ander, zelf uitgedacht evangelie, onherroepelijk verloren zal gaan. Dit Evangelie echter stelt de "brave" zondaar op één lijn met de ergste misdadiger. Het stelt de in zichzelf vrome godsdienstige naast de dronkaard en paria, zonder enig onderscheid voor God volkomen gelijk staande, "'want er is geen onderscheid, want zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is" (Rom. 3:22-24).

Dat Evangelie is een kracht Gods tot zaligheid, het ontnemt de mens alle grond in zichzelf, doch opent tevens voor hem de onuitsprekelijke genade Gods. Genade kent geen grenzen, doch ze is wel begrensd, n.l. tot de kring waarin genade alleen kan werken en dat is de kring van het Evangelie. Genade werkt vrij en volkomen onder dat Evangelie waarover Paulus zich

niet schaamde en 't welk nog heden ten dage een
ergernis is voor de Joden en dwaasheid de Grieken,
omdat het alle godsdienstige voorrechten en menselijke
redeneringen en filosofie ter zijde stelt. Genade
houdt op van werken, zodra dat Evangelie losgerukt is
van de heerlijke waarheden, die zich aan "het kruis"
vastklemmen en daarop gebaseerd zijn, zodat, wan-neer
de apostel zegt, dat hij zich niet schaamt, enz., hij
dit zegt ondanks dat hij weet, dat dit Evangelie alle
mensen tot zondaars stelt. En hij wil zich dat
Evangelie niet schamen, omdat alleen voor zondaars
verlossing mogelijk is; omdat Christus alleen voor
zondaars gestorven is. Zie hier de dwaasheid: De mens
wil niet een zondaar genaamd worden. Zijn zaligheid
moet niet op genade en op genade alleen berusten en
daarom is een Evangelie 't welk alleen redding
aanbiedt op grond van genade, een niet gewenst, een
niet populair Evangelie, omdat het de mens in zichzelf
hopeloos verloren stelt. Welk een voorrecht, dat
Evangelie te kennen en lief te hebben, omdat Jezus
Christus daarin voorgesteld wordt als het enige middel
om zalig te worden "en de zaligheid is in geen Andere;
want er is ook onder de hemel geen andere Naam, Die
onder de mensen gegeven is, door Welke wij moeten
zalig worden" (Hand. 4:12).

KON JEZUS ZONDIGEN?

"Geef God de eer; wij weten, dat deze Mens een zondaar is".
(Joh. 9:24)

"In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God en het Woord is vlees geworden".
(Joh. 1:1,14)

Welk een ontzaglijk verschil vinden we hier tussen Gods gedachten over de Christus en de gedachten van de Farizeërs over Zijn Persoon. De Christus-hatende mens in Joh. 8, Zijn woorden verwerpend, trekt in Joh. 9 met verachting de schouders op voor Zijn werken, die aantonen, dat Hij inderdaad is "het Licht der wereld". "Geef God de eer", zeggen ze. Wel mag Jeremia zeggen: "Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja, dodelijk is het, wie zal het kennen" (Jer. 17:9)? Zoals Jozua, die "vol van de Geest der wijsheid" was, tegenover Achan stond toen hij zeide: "Mijn zoon! Geef toch de Here de God van Israël, de eer", stonden zij in hun haat tegenover hem, die blind geweest was om hem schuldig te maken aan hun eigen Godslastering. De woorden van Jozua passen niet in de mond van Farizeërs. "Wij weten", zeggen ze "dat deze Mens een zondaar is". Welk een ontaarding. Aldus sneden zij zichzelf van de weg des Levens af en benamen Christus de enige mogelijkheid, hen van de verderfenis te redden. Welk een vijandschap ligt er toch in het menselijk hart. De Heer zegt tot hen, dat zij ziende blind zijn. Waren ze maar blind. Maar nu ze zeggen, dat ze zien, blijven ze in hun zonde. En toch waren de Farizeërs godsdienstige en vrome mensen. Het waren echter onwedergeboren mensen, dat is zeker; en van

onwedergeboren mensen kan men zulke dingen verwachten. Doch laat ons een stap verder gaan en vragen, of er ook christenen zijn, wier oordeel omtrent de Here Jezus met dat der Farizeërs overeenkomt. Nu weet ik, mijn waarde lezer, dat u reeds verontwaardigd wordt bij de gedachte daaraan. En toch, laat ons de vraag eens eerlijk onder ogen zien. En mocht het blijken waar te zijn, nemen wij dan aan, dat is te goeder trouw, omdat men zo onderwezen is en nu meent, dat men daardoor God de eer geeft. Laat ons met eerbied dit onderwerp naderen en bedenken, dat de grond, waarop wij staan heilig land is, zodat wij hier hebben te staan met ontschoeide voeten.

Als Christus een zondaar was (de gedachte alleen laat zich slechts met weerzin neerschrijven) dan zou Hij kunnen zondigen. Als Hij zou kunnen zondigen, was Hij een zondaar. Een bekend spreekwoord zegt: "Het vat giet uit, wat het in heeft" en dat is waar. Zal ik uit een vat azijn kunnen gieten, dan moet er eerst azijn in zijn. Indien het mogelijk zou zijn, dat Jezus Christus zondigen kon, moest Hij zondaar zijn. Een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen. Indien een boom, die men voor een goede boom hield, kwade vruchten voortbrengt, zou dat immers een bewijs zijn, dat de boom niet goed was. Door te zeggen, dat Christus kon zondigen, zegt men, dat Hij een zondaar is, omdat de mogelijkheid van zondigen, een bron veronderstelt, waaruit de zonde zou kunnen opwellen. Maar, zegt men, indien dit niet het geval is, is de verzoeking in de woestijn een vertoning. Wij willen zien of dit juist is. Wij nemen het welbekende beeld van het goud en de toetssteen. Daar biedt iemand een stuk metaal te koop aan. Hij beweert, dat het goud is. De goudsmid neemt zijn toetssteen en strijkt het metaal op de steen, zodat er een gele streep op de

steen ontstaat. Nu neemt hij het toetswater. Het toetswater is een scherp, bijtend zuur, waarvoor alleen echt goud bestand is. Het toetswater komt over de gele streep op de toetssteen, en zie, de goudkleur verdwijnt. Daarmee is bewezen, dat het als goud aangeboden stuk metaal geen goud is. Maar goud kan nooit blijken geen goud te zijn. Ziedaar een beeld van de verzoeking des Heren. Zij kon slechts heerlijk en volkomen aantonen, dat Hij was het waarachtige Goud, zonder enig bijmengsel van onedel gehalte. De eerste Adam faalde. Hij was uit de aarde aards. Nu bracht God de tweede Adam op de toetssteen. Hij bleek te zijn, de Here uit de hemel. We lezen: "Toen werd Jezus door de Geest weggeleid in de woestijn, om verzocht te worden door de duivel" (Matth. 4:1). Hij bleek te zijn het echte goud. Hij moest ook zijn: een Lam zonder gebrek. En dat bleek Hij te zijn. Want hoezeer de verzoeker der koninkrijken der aarde er voor over had, het mocht hem niet gelukken enige mogelijkheid tot zondigen te ontdekken. Neen, duizendmaal neen. Christus is niet een zondaar en daarom kon Hij niet zondigen. Te zeggen, dat Christus zou kunnen zondigen, is te zeggen, dat God zou kunnen zondigen. De gedachte is meer dan Godsclastering. Het is God ontkennen.

Als God de Eerstgeborene inbrengt in de wereld zegt Hij: "'Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid'" (Hebr. 1: 6, 8) . Jezus Christus is God de Zoon en niet meer en ook niet minder dan God de Vader. De blindgeborene wist het en aanbad Hem. Johannes erkende Hem als Hij door de Geest zegt: "'Dit zeide Jesaja, toen hij Zijn heerlijkheid zag, en van Hem sprak'" (Joh. 12:41). Wanneer zag Jesaja Zijn heerlijkheid? Toen de serafs boven Hem stonden en uitriepen: "Heilig, heilig, heilig is de Heer der heirscharen. De ganse aarde is van Zijn heerlijkheid vol". Een vergelijking van Jes.

6:1-10 met Joh. 12:38-41 maakt dit zeer duidelijk. "Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn naam Wonderlijk, Raad, Sterke God".

Ja, Jezus Christus is God. Hij is Jehova. Zou Jehova kunnen zondigen? Hij openbaart Zich aan Manoach, die Zijn naam wil weten, als "Wonderlijk". (Richt. 13: 8). Inderdaad "Wonderlijk", want aan Johannes op Patmos openbaart Hij Zich als de Zelfde, Die aan Mozes verscheen bij het braambos. Hij was het Woord en het Woord was God en het Woord is vlees geworden. Jezus Christus is God geopenbaard in het vlees (1 Tim. 3:16). Alle dingen zijn door Hem geschapen. Hij is de Schepper van hemel en aarde. En als Schepper is Hij ook de Verlosser. Hij is het Beeld des onzienlijken Gods. Hij openbaart God; Hij is God geopenbaard in het vlees en als zodanig de Eerstgeborene creatuur (niet de eerstgeschapene). Hij is voor alle dingen en alle dingen bestaan tezamen door Hem (Kol. 1:15-19). De blindgeborene leerde Hem kennen, en daardoor werd hij van blind ziende, alhoewel hij nog niet wist, of Hij (Christus) een zondaar was of niet (Joh. 9:25). Doch als hij Hem leert kennen als de Zoon van God, aanbidt hij (vs. 38). Laat ons Hem aanbidden, onze God en Zaligmaker, Die God is van Eeuwigheid en als uitdrukking van Gods Zelfstandigheid, de Eerstgeborene van alle creatuur.

VREEMDELINGEN

(Hebr. 11 :13, 14)

De apostel Paulus vermaant ons, als bijwoners en vreemdelingen (1 Petr. 2:11), en, als wij om ons heen zien, moet het ons opvallen dat wij weinig bespeuren van vreemdelingen in deze wereld. Vele gelovigen beseffen niet, waarom zij vreemdelingen zouden zijn, omdat zij hun roeping niet verstaan. Paulus schrijft het in 1 Kor. 1:9: "God is getrouw, door Welken gij geroepen zijt tot de gemeenschap van Zijn Zoon Jezus Christus, onze Here".

Als wij in gemeenschap met Hem wandelen, houdt dat in, dat wij wandelen als kinderen des lichts en kinderen des daags. Wie niet in gemeenschap met Hem wandelt, wandelt in de duisternis (1 Joh. 1:6) en is als zodanig niet te onderscheiden van een wereldling; maar in het licht wandelen is vreemd in een duistere wereld en daarom zijn wij vreemdelingen. Door in het licht te wandelen, leren wij Hem kennen.

In 1 Joh. 2: 4 lezen wij: "Wie daar zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, die is een leugenaar, en in dien is de waarheid niet". (vergelijk 1 Joh. 3:22-24). In Zijn gemeenschap leren wij verstaan, wat waarheid is. Johannes schrijft het in vers 21: "Ik heb u niet geschreven, omdat gij de waarheid niet weet, maar omdat gij die weet, en omdat geen leugen uit de waarheid is". Is dit niet vreemd in een wereld, die beheerst wordt door de vader der leugen (Joh. 8:44). In gemeenschap met Hem, stellen wij onze leden Gode tot wapenen der gerechtigheid; dit is vreemd in een wereld waarin mensen leven, die dienstknechten zijn der zonde en der ongerechtigheid (Rom. 6: 19). Dan

wordt, door de Geest van God, in ons openbaar de vrucht des Geestes (Gal. 5:22). Dit is vreemd in een wereld, waarin alleen de werken des vleses openbaar worden (Gal. 5:19). In gemeenschap met Hem, leren wij verstaan, dat de vriendschap der wereld, vijandschap is tegen God (Jac. 4:4) en wel, omdat "al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, niet is uit de Vader, maar uit de wereld is" (1 Joh. 2: 16). Daarom lezen wij in vers 15: "Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is". Hoe meer wij ons verdiepen in Gods Woord, hoe duidelijker ons onze positie in deze wereld wordt. Het is Gods bedoeling, dat wij verstaan, wat Zijn wil is. "Daarom, zijt niet onverstandig, maar verstaat, welke de wil des Heren is" (Ef. 5:17). Wij richten het oog naar boven; wij hebben een ander uitzicht, wij zien op Hem als de overste Leidsman en Voleinder des geloofs (Hebr. 12:2). Het ervaren van liefde, vrede, blijdschap, is alleen mogelijk in gemeenschap met Hem. Dan putten wij troost uit het Woord; dan verblijden wij ons, als wij samenkomen rondom Hem; dan is Hij werkelijk het Middelpunt van ons verlangen. Onze gedachten, ons doen en laten, worden beheerst door het willen dienen van Hem, omdat wij de Geest van God toestaan, dit in onze harten te openbaren, of, zoals Paulus schrijft in Rom. 12: 2, "Wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds". Dat is de enige weg, waardoor openbaar kan worden, dat wij deze wereld niet gelijkvormig zijn. Vreemde mensen in een vijandig, vreemd land, zullen er toch ook niet aan denken, om zich een positie in bestuur of vereniging te verwerven? Als zij immers weten, dat zij de belangen van hun vaderland behoren te dienen waar zij weer naar terug zullen keren, dan leven zij als vreemdelingen.

Zij kunnen slechts spreken van hun vaderland en hun oog richten op de toekomst in dat land. Want daarheen gaan hun verlangens, om thuis te zijn, vooral, als zij leven in een vijandig land. Dit is onze positie in deze wereld. In 2 Tim. 3:12 lezen wij: "En ook allen, die godzalig willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden". Maar juist dit lijden, om Zijns Naams wil, doet ons ook ervaren de troost en de blijdschap, die HIJ ons schenkt. Paulus schrijft aan de Korinthiërs: "De God aller vertroosting, Die ons vertroost in al onze verdrukking" (2 Kor. 1:4).

"Gelijk gij gemeenschap hebt aan het lijden, alzo hebt gij ook gemeenschap aan de vertroosting" (2 Kor. 1:7). Het lijden om Zijns Naams wil kent slechts één gevolg en dat is een steeds inniger gemeenschap met Hem. Dan leren wij Hem kennen als de liefdevolle Heiland, Die steeds bereid is ons te troosten en te bemoedigen, als Eén, Die meelijdt en Die onze zorgen draagt, Wiens vrede en blijdschap ons boven alle moeilijkheden uittilt, omdat wij ons, in volledig vertrouwen en geloof, geheel aan Hem overgeven en Hem toestaan om alles te dragen.

Wat wij ook ervaren in dit leven, Hij heeft het vóór ons ervaren: "Die in alle dingen verzocht is geweest gelijk als wij, doch zonder zonde" (Hebr. 4:15). Wij mogen vrijmoedig tot Hem gaan. Wij zijn geroepen tot de gemeenschap met Hem. Dit spreekt ook vanzelf: "Want wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis; wat deel heeft de gelovige met de ongelovige" (2 Kor. 6:14,15)? "Gaat uit het midden van hen en Ik zal u tot een Vader zijn" (vers 17,18). "Dewijl wij dan deze belofte hebben, geliefden, laat ons onszelf reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes, voleindigende de heiligmaking in de vreze Gods" (2 kor. 7:1). Dat is: uitgaan, buiten de legerplaats.

DE GELOVIGE

De gelovige is geen verbeterde oude mens, maar een nieuw schepsel, die gezet is in de opperhemelen in Christus Jezus (Ef. 2:6). Voor velen is dit wel al duidelijk genoeg en ik zou er niet verder over behoeven uit te weiden, maar, als ik zo om mij heen kijk en zie naar hetgeen er door verschillende "gelovigen" nog wordt gedaan, om deze woorden in twijfel te trekken, dan is het wel goed om er eens wat dieper op in te gaan, wat betreft de positie van de gelovige van deze tijd.

Wanneer wij met sommige "gelovigen" in aanraking komen en men spreekt met hen over de éénwording van de gelovige in Christus, dan zeggen ze al gauw: Ja, ja, maar daar is een heel mensenleven voor nodig, om zover te komen, of: dat gaat zo gemakkelijk niet. Deze mensen willen zichzelf bekwaam maken om deel te hebben aan de erve der heiligen in het licht. Zulke mensen, zulke "gelovigen", miskennen het werk van Christus en proberen ook nog vaak anderen af te trekken van hun vastigheid.

Anderen zeggen: Ik zondig nog steeds, hoe kan ik mij dan aanmatigen met Christus één te zijn? Ja, de oude mens zal nooit anders kunnen dan zondigen, want hij is van nature een zondaar! Ook zijn er die zeggen: Ik hoop eenmaal in de hemel te komen, maar zeker weet men dat nooit. Dit zijn allemaal uitlatingen welke in strijd zijn met de Schrift. Als de Here Jezus zegt tot Zijn discipelen: "Het is lichter, dat een kiel gaat door het oog van een naald, dan een rijke ingaat in het koninkrijk der hemelen", dan vragen de discipelen:

"Wie kan dan zalig worden" (Mark. 10: 25-26)? Ze begrijpen wel, dat er dan voor een, met aardse goederen gezegend mens, weinig kans bestond om in te gaan. We lezen dit soortgelijke ook van enige stammen der Israëlieten, welke niet door de Jordaan wilden trekken, want aan de kant waar ze toen waren, was veel gras en dan staat er zo nuchter achter, ''en ze hadden veel vee'' (Num. 32: 1-5). Menig gelovige van tegenwoordig heeft ook veel vee of is bezig door het oog van de naald te worstelen. Voor hen zou kunnen gelden: ''Raak niet, en smaak niet, en roer niet aan, welke dingen alle verderven door het gebruik, ingevoerd naar de geboden en leringen der mensen, welke wel hebben een schijnrede van wijsheid in eigenwilligen dienst, en nederigheid, en in het lichaam niet te sparen, doch zijn niet in enige waarde, maar tot verzadiging van het vlees" (Kol. 2: 21-23).

Zien wij niet dagelijks, dat de gelovige zich inspanst zijn lichaam toch maar in toom te houden? Bedenken dezulken de dingen die boven zijn, waar Christus is? Geloven ze, dat ze gestorven zijn en hun leven met Christus verborgen is in God? Wanneer wij geloven, dat wij in Christus zijn gestorven en met Hem zijn opgewekt en wanneer wij dan voortdurend met Hem in gemeenschap leven en met Paulus jagen naar de prijs van Fil. 3:12, dan kunnen wij komen tot hetgeen Paulus noemt in Fil. 3:11: "de uitopstanding uit de doden''. Zijt ge nog op deze aarde of zijt ge reeds in de hemel? Zijt ge gestorven of leeft ge nog? In het begin hebben we gezegd: " de gelovige is geen verbeterde "oude mens", maar een nieuw schepsel, gezet in de opperhemelen in Christus Jezus!
